

Titlu original (fr.): La reines des glaces

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
RAY, HELEN

Regina ghețurilor / Helen Ray

Traducător: Ileana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-269-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC“

HELEN RAY

Regina ghețurilor

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

Pe fondul unui acord muzical, pe ecran apăru cuvântul „Sfârșit”, apoi genericul filmului se scurse încet, ritmat de sunetul nervos al viorilor din ultima parte a Simfoniei a IX-a de Beethoven.

În timp ce se aprindea lumina, izbucniră primele aplauze din rândurile spectatorilor, la început timide și răzlețe. Apoi, ca și cum asistența s-ar fi trezit dintr-un vis lung, sfârșitul proiecției fu salutat de adevărate ovații.

Ultimul film al lui Camille Sinclair, *Singur în Yerupaja*, tocmai fusese proiectat pentru prima oară în public, la Grand Hotel din Chamonix, și era un adevărat triumf.

În culise, realizatorul încetă în sfârșit să-și mai roadă unghiile și se întoarse spre eroul zilei.

– Ce zici, bătrâne, este un succes sau eu nu mă mai pricep să apreciez?

Paul Delandres îl privi zâmbind. Trecuseră deja câțiva ani de când Sinclair îl însoțea prin locurile isprăvilor lui sportive, și totuși, după atâta timp, psihologia regizorului rămânea pentru el un mister. Pe munte, acesta era relaxat și profesionist, dar avea un trac bolnăvicios de fiecare dată când trebuia să-și prezinte unul dintre filmele sale, deși acestea erau întotdeauna salutate elogios de toată presa. Abia la sfârșitul unei expediții se simțea liniștit... până la următoarea plecare!

Aplauzele se auzeau furtunos din salonul oficial, transformat pentru această ocazie în sală de proiecție. Din mijlocul asistenței se auziră câteva strigăte izolate. Un nume se afla pe toate buzele.

Chipul lui Sinclair se luminează.

– Pe tine te cheamă, Paul, du-te!

– Tu nu vii?

– Mai târziu, mai târziu. Du-te și vorbește-le...!

Se făcu liniște când Paul apăru pe estrada improvizată din fața ecranului. În timp ce se apleca spre microfon, profită ca să-și aprecieze pe furiș publicul. Dacă primele rânduri erau ocupate de critici și de către reprezentanții presei veniți cu invitații, restul asistenței, adunată în picioare, în fundul sălii, se compunea din alpiniști, îndrăgostiți de munte sau de simpli curioși. Aceștia își plătiseră biletul ca să vadă filmul, atrași de numele lui Delandres în cap de afiș. Întotdeauna erau multe femei în rândul publicului; bârfitorii lăsaseră să se înțeleagă că succesul mediatic al lui Paul Delandres se datora mai

ales fizicului său... Dar el intrase în cercul foarte restrâns al alpiștilor de înalt nivel mai înainte să realizeze adevăratele mari premiere ale alpinismului...

Un bărbat mărunțel cu ochelari îi puse prima întrebare:

– Domnule Delandres, începu el, de ce versantul vestic al vârfului Yerupaja?

Paul spuse, înainte să-i răspundă:

– Dați-mi voie mai întâi să vă mulțumesc pentru primirea călduroasă pe care ați făcut-o filmului prietenului meu Sinclair; i-a mers drept la suflet. Și acum, ca să vă răspund la întrebare...

Urmă tirul tradițional al întrebărilor de rutină. Paul se străduia să nu răspundă decât la cele care îl priveau pe el în mod direct, păstrând detaliile tehnice și întâmplările din timpul turnării pentru Sinclair, care probabil se pregătea să intre în scenă.

Apoi, microfonul zbură din mână-n mână până ajunse în fundul sălii unde domnea o atmosferă de bună dispoziție evidentă. În general, întrebările turiștilor erau mai fanteziste, chiar mai personale.

– Domnule Delandres, se auzi o voce feminină, am citit în presă că aveți un băiețel. Vă va urma exemplul?

Paul zâmbi ușor.

– De ce să nu-l întrebați direct...? Este adevărat, am un băiat care, pentru vârsta lui, este un bun cățărător. Dar nu mi-ar trece niciodată prin cap să-i hotărâsc viitorul în locul lui. Eu nu sunt un tată exagerat, știți bine!

– Tocmai... Când sunteți pus în situația de a străbate pământul de la un cap la altul, așa cum este cazul dumneavoastră, nu este cumva dificil să aveți o viață de familie normală? Întrebă iarăși vocea cu accent german.

– Normală, nu știu. Cred însă că sunt mai disponibil pentru fiul meu decât mulți alți tați... dar, în această privință, doar apropiații mei pot să mă judece!

Urmă un moment de tăcere; microfonul continua să circule.

– Domnule Delandres, zise cineva, două luni agățat de un perete stâncos, este un timp destul de lung... Nu ați suferit de absența unei companii feminine? Vreau să spun, mă înțelegeți... singurătatea...

Întrebarea fu însoțită de un hohot de râs general. Fără să se tulbure, Paul încercă să-l identifice pe autorul întrebării în mulțime. Era o doamnă mai degrabă masivă, îmbrăcată într-un pulovăr roz.

– Vă gândiți la nopțile lungi, solitare, la șase mii de metri altitudine, nu-i așa?

Matroana dădu energic din cap. Chiar la așa ceva se gândea.

– Este o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată, doamnă. Știți, când înnoptezi într-un hamac agățat de peretele muntelui, te mărginești să sperii că pitoanele vor ține până dimineată!

Răsetele reizbucniră răsplătind răspunsul. Dar microfonul trecu într-o altă mână.

– Domnule Delandres, ați putea să ne spuneți cine a finanțat această expediție?

Alpinistul făcu un efort ca să zărească fața noii lui interlocutoare, dar femeia cu pulovăr roz o ascundea pe jumătate.

– Firma americană *Three Stars* care mă susține încă de la începuturile mele în ale alpinismului...

– Și a cărei directoare este soția dumneavoastră, nu-i așa?

Paul fu descumpănit pentru o clipă. Se părea că turistă asta îi cunoștea bine viața particulară. Făcu ochii mici ca să poată vedea mai bine, dar zări numai o enormă pereche de ochelari fumurii care mascau jumătate dintr-o față de o paloare neobișnuită. Părul părea tuns scurt sau strâns în coc.

„Ochelari negri, gândi el, ce idei! Inexplicabil, fu străbătut de un fior: ceva din înfățișarea generală a necunoscutei îi amintea de... Dar nu, era imposibil, imaginația îi juca feste.

– Da, soția mea... zise el.

Răspunsul lui căzu într-un moment de liniște. Lumea tăcuse, ca și cum ar fi simțit că situația lua o întorsătură ciudată. Câțiva curioși din primele rânduri întoarseră capul înspre necunoscută. Aceasta reluă, cu o voce alterată de emoție:

– Îmi imaginez, domnule Delandres, că pentru realizarea acestei premiere a fost atribuit un buget considerabil, un buget care ar fi putut să fie pus în serviciul unei cauze mai bune... Ați putea să ne spuneți cui îi va aduce beneficii această expediție?

Paul oftă.

– Este o întrebare care mi se pune adeseori și la care nu am un răspuns pe deplin satisfăcător. Un chirurg se consacră bolnavilor lui, un arhitect proiectează case. Dar eu, eu *cu ce* sunt folositor...?

Paul se întrerupse. Chiar dacă era obișnuit cu astfel de întrebări, știa că răspunsul pe care-l va da era insuficient. Cum să justifice în fața unor profani această pasiune care era toată viața lui?

– Răspunsul este: cu nimic. Doar că...

Își căută cuvintele, și continuă:

– Doar că am sentimentul sincer că aduc un pic de visare și de frumusețe tuturor celor ce îmi citesc cărțile și care văd filmele care mi se consacră. Isprăvile mele nu dovedesc nimic, nu aduc nimic concret omenirii... Dar nu mă pot împiedica să cred că dacă v-am făcut să visați un pic, nu mi-am pierdut timpul degeaba... Credeți că v-am răspuns la întrebare, domnișoară?

– În parte... Numai că ați omis să precizați că pentru a ajunge să împărtășiți acest vis, este uneori nevoie de sacrificiul unor vieți omenești, domnule Delandres!

Indignarea se revărsa ca un val în sală. Din toate părțile, capetele se întorceau către necunoscută.

Paul tuși ușor, apoi spuse:

– Ascultă, domnișoară, nu știu la ce faci aluzie. Sunt absolut dispus să-ți răspund, dar mai înainte, poți să ne spui cine ești...?

Odile înghiți în sec, stânjenită. Nemțoaica cea grasă o privea drept în ochi, mânioasă tare. Toată lumea o privea de parcă tocmai dovedise o îngrozitoare lipsă de bun-simț.

Urmă o tăcere interminabilă. Degetele ei se crispaseră pe microfon, atât de puternic încât falangele i se albiseră. Apoi, ca și cum ar fi ars-o, abandonă microfonul unei mâini străine și se retrase. Își făcu loc cu coatele prin mulțime până la ușa din fundul sălii.

Era peste puterile ei să mai suporte. Auzi! „Un pic de visare și de frumusețe!” Ce tupeu! Și existau oameni care înghiteau această poveste, minunându-se de isprăvile lui Paul Delandres! Pentru că zierele făcuseră din el o vedetă, omul acesta se credea deasupra tuturor limitelor decenței. Și își alesese tocmai această zi ca să se împăuneze la Chamonix, această zi care va rămâne marcată în memoria ei cu o piatră neagră...

„Dacă v-am făcut să visați un pic, înseamnă că nu mi-am pierdut timpul degeaba...” De șapte ani de zile, Paul Delandres nu-i mai ieșise din minte, de șapte ani își dorea să aibă ocazia să-i spună în public ce gândea despre el, să-i spună: „Ești un asasin, domnule Delandres, un asasin!”

Dar nu îndrăznise, nu... Nu îndrăznise.

Și acum, se plimba în sus și-n jos prin holul celui mai șic hotel din Chamonix, neștiind ce atitudine să adopte, conștientă că purtarea ei va trezi curiozitatea personalului.

Peste câteva minute, publicul va ieși din sală, în timp ce ziaristii și oficialii vor mai întârzia în fața unui pahar de vin... Va avea oare ea curajul să aștepte ieșirea dușmanului său, curajul să-l abordeze...?

Când citise, pe prima pagină a ziarului local, că Paul Delandres își va prezenta ultimul film la Grand Hotel din Chamonix, după-amiază, nu s-a putut abține să vină încoace, plecase fără să se mai schimbe, fără să-l anunțe măcar pe bătrânul Vallot care se întreba probabil acum unde dispăruse...

Nu departe de ghișeul recepției, fusese instalat un stand de prezentare, păzit de un puști localnic. Cărțile lui Paul Delandres, expuse la vedere, își așteptau amatorii. Înainte să-și dea seama ce face, Odile se apropie și-și trecu mașinal degetele peste coperta lucioasă de pe care Delandres o sfida cu insolenta calmă a acelora cărora le-a surâs norocul. Degetul ei întârzie pe linia hotărâtă a maxilarelor, pe zâmbetul cuceritor care săpa două gropițe aproape copilărești pe chipul lui bronzat de aventurier...

Simți cum ochii i se umpleau de lacrimi... Cristophe! El ar fi trebuit să fie aici, acum, povestindu-și isprăvile, el ar fi trebuit să scrie toate aceste cărți care vorbeau despre curaj și eroism. El, și nu acest...

— Va interesează, doamnă?

Luată prin surprindere, Odile ridică brusc capul. Dar întrebarea puștiului era absolut nevinovată.

Ea își dresese glasul. Copilul nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Vârsta la care putea să-și amintească...

– Dar pe tine... răspunse ea cu o voce un pic cam răgușită, pe tine te interesează acest Delandres?

Chipul băiatului se luminează.

– Oh, da, desigur... Nu ați văzut aseară, la televizor? Au arătat pregătirile pentru ultima expediție... Toată lumea vorbește despre el... chiar și sora mea este îndrăgostită de el!

– Dar Christophe Cupelaz, îți spune ceva numele ăsta?

Puștiul se încruntă, în timp ce o privea pe această clientă ciudată, ai cărei ochi rămăneau ascunși în spatele ochelarilor negri. Ce voia oare să spună?

– Pare un nume de prin partea locului... Cine este?

Își privi interlocutoarea, apoi cartea pe care aceasta o ținea în mână, și o intuiție bruscă parcă-i suflă răspunsul:

– Este vreun prieten de-al lui Delandres, nu-i așa?

Odile oftă. Un val imens de descurajare o inundă în timp ce pune la loc cartea.

– A fost un prieten de-al lui, da... *Cel mai bun prieten...*

– Ei, Odile, ți-ai lăsat baltă oaspeții de la cabană?

Odile se întoarse. Era doar Francis, îmbrăcat în costumul lui de gală.

Fost ghid de munte, Francis moștenise, la cei aproape patruzeci de ani ai lui, cel mai frumos hotel din regiune, ceea ce îi permisesese să pună în cui pioletul și

bocancii cu cuie și să se îmbrace în costume bine croite. Fața lui, ușor pătată de cuperoză, îi trăda plăcerea de a mânca bine și slăbiciunea pentru țigări. Cei apropiați îl știau ca foarte loial în prietenie, o calitate pentru care i se iertau multe alte defecte.

– Clienții mei se descurcă foarte bine și fără mine, declară tânăra femeie scoțându-și ochelarii. La cabană a rămas Felicien...

Patronul hotelului îi zâmbi oarecum cu reproș.

– Ai fi putut să mă anunți că vei coborî în vale. Nu prea avem ocazia să te vedem pe aici!

Odile ridică din umeri. Cu Francis, era îngrozitor un lucru și anume că, în ciuda tuturor eforturilor ei, îi era imposibil să limpezească situația. Făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-i descuraja avansurile. Și totuși, „admiratorul” ei nu se recunoscuse niciodată învins.

– M-am hotărât în ultima clipă, mărturisi ea. Așa s-a întâmplat...

Urmă o clipă de tăcere. Francis o privea cu o umilință aproape canină.

– Și treburile la cabană cum merg?

Întrebarea o făcu să zâmbească trist.

– Vrei să spui poate că tot *nu merg!* Dacă nu vor mai veni clienți, curând vor veni jandarmii să mă bage la pușcărie pentru datorii...

Francis oftă. În ciuda chipului ei obosit și slab, Odile era la fel de frumoasă, atât de frumoasă încât vederea ei îl făcea să sufere cumplit.